

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

IV. De Prisco Magistro militum: & quaenam passus sit à militibus adversus
ipsum insurgentibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Κεφ. γ΄.

Περί τῆς στρατηγίας ἰωάννου καὶ φιλιππικοῦ, καὶ ἄλλων
στρατηγῶν.

Πεπομφε μὲν ἐν ὁμαρείῳ ἡ στρατηγία
τῶν ἰωάννου καὶ φιλιππικοῦ, ὅς τινα μὲν πλάσας, τινα δὲ
καὶ ἀναμαχεσάμενοι, ἐδὲν ὅτι καὶ λόγῳ
ἀξιὸν πέπεραχε. μετ' αὐτὸν δὲ φιλιππικὸν, καὶ
δὲ πρὸς αὐτὸν ἔχοντα. τὴν ἑτέραν γὰρ τῶν
ἀδελφῶν αὐτῶν γεγαμῆς ὅς ἐκ τῆς τῶν ὑπερ-
ορίας διαβάς, πάντας τετὰ ἐν ποσιλῆσι ἀ-
μαίῳ, μεγάλων λαφύρων ἐκράβη γέγο-
νεν, ἀνείλετε πολλὰς τῶν δούλων τε καὶ δου-
ρατῶν τῆς νισίδεως, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῷ
ἔργῳ δὲ ποταμῶν σισυραίων καὶ περσῶν
καὶ μάχης καρτερῶς ἡρωμένης, πολλῶν τε καὶ
ἀξιολόγων περσῶν πεπιώκτων, καὶ ζωγρίας
πολλὰς εἶλε, καὶ ἵνα λόχον ἐκδραμόντα ἐν ἰν-
τῶν δούλων γεωλόφων δυνάμει δὲ ζελεῖν,
ἐφῆκεν ἀπαθεῖς, ὑποχομένους πείθειν τὸν
βασιλέα εἰρήνης περὶ τὴν ταχίστην
ἐπέμπευ. καὶ ἑτέρα δὲ στρατηγία καὶ ἐπράξα-
το, τῶν περσῶν καὶ ἐς περσὴν ἀγόντων τὸν στρα-
τὸν ἐλθουράσας, καὶ πρὸς τὸ κόσμιον καὶ
εὐπείθεις αὐτὰς χαλινώσας ἀταξισυγγραψα-
σιν, καὶ συγγραψασι κατὰ ἡλιππικόν, ὡς ἀνὰ ἀκοῆς
ἠδ' ὁρῶντες ἐχοίεν, καὶ ἐξήκασι, οἷς ὁ λόγος τῆ
ἀγνοία περὶ ἰωάννου καὶ δουλοχλεύων, ἢ
περὶ ἀφεία ἡρωμένη, ἢ ἀνιπαθεῖα
τυφλώτων τῶν ἀληθῶν διαμαρτάνει.

A

CAP. III.

De Joanne & Philippico, Magistris militum, &
de rebus ab eis gestis.

PRORRO Magistrum Orientalis mi-
litie, primo quidem Joannem mi-
sit, oriundum ex Thracia. Qui in ali-
quot praeliis interdum adverte, inter-
dum prosperiore fortuna usus, nihil
memoria dignum gessit. Huic deinde
Successorem misit Philippicum, affini-
tate ipsi conjunctum. Alteram enim ex
Mauricii fororibus, uxorem duxerat.
Qui in hostium regionem ingressus, &
obvia quæque depopulatus, ingenti
præda potitus est. Multos quoque ex
nobilibus Nisibenis, & ex aliis urbibus
quæ sunt intra fluvium Tigrim, interfe-
cit. Confluxit etiam cum Persis: com-
missaque ingenti pugna & multis qui
inter Persas eximii habebantur, occisis,
non paucos vivos cepit. Turmam item
Persarum quæ in collem quendam satis
commode situm evaserat, cum capere
posset, illam dimisit: postquam pol-
liciti essent persuasuros se Regi Per-
sarum, ut Legatos de pace quamprimum
mitteret. Alia præterea dum copiis
Romanorum præflet, præclare gessit:
Quippe qui cuncta quæ superflua erant,
& ad luxum ac delicias accommodata,
ab exercitu removerit, & milites ad
modestiam atque obsequium revoca-
verit. Verùm hæc relinquenda sunt iis
qui de his rebus scribere, vel qui jam
scribunt, prout ipsi vel auditione acce-
perint, vel opinione ducuntur. Quo-
rum quidem oratio ob ignoracionem
rerum cespitans & claudicans, & vel
affectui indulgens, vel odio obcæcata,
longius à vero aberrare solet.

Κεφ. δ΄.

Περί στρατηγίας πρίσκου, καὶ ἄλλων περὶ τῆς στρα-
τῆς παραστάτων αὐτοῦ.

Μετ' αὐτὸν δὲ πρίσκου τὴν στρατηγίαν
μέτρεσιν δεχθῆναι. οὐκ ἐν πρῶτοδός τις,
ἐδὲ ἄτερ τῶν ἀναγκαίων εὐπερσοβατῶν. τὸ
πάντ' ἡ νομιζὼν καταπράττειν, εἰ τὰ πολ-
λά κατ' αὐτὸν εἶη, ὡς ἐντελευτῆν καὶ τῶν στρα-
τευμάτων δὲ μάλλον ὑπέξονταν πρὸς τὰ
κελδόμενα. ὅτε δὲ ἐν πρῶτο τὸ στρατόπε-
δον ἀφίκετο, ὁ φρουρῶν καὶ ὑπέβλεπων, καὶ

CAP. IV.

De Prisco Magistro militum: & quænam passus
sit à militibus adversus ipsum insurgentibus.

POST hunc Magister militum crea-
tus est Priscus: Vir haudquaquam
facilis aditu, nec nisi ob res necessarias
in publicum prodire solitus. Quippe exi-
stimabat, cuncta se facilius perfecturum,
si solus maneret ut plurimum: quasi mi-
lites hoc pacto metu adducti, imperata
citus facturi essent. Certe quo primum
tempore ad castra Romanorum venit,
elato supercilio, è sublimi despicens, &

ad fastum ac pompam vestitus atque ornatus, edicta quaedam proposuit de militum in bellis tolerantia, & de accurata eorumdem armatura, de annona denique quam ex fisco accepturi essent. Qui cum de his rebus jam antea aliquid didicissent, tunc iram suam in apertum erumpere siverunt. Impetu igitur facto in tabernaculum Prisci, omnes ejus sarcinas, & magnificentum apparatus, & ex thesauris pretiosissima quaeque, barbatorum more diripiunt. Ipsum quoque interfecturi, nisi confesso quodam ex funalibus equis, Edeflam se proripuisset. Eam urbem milites missis eo aliquot copiis obsederunt, Priscum sibi dedi flagitantes.

Ἀπὸς τὸ κομποδέσειρον ὄξησκημύθου, πρὸς πύθινα καὶ τετῆς τῶν στρατιωτῶν ἐς τῆς πολέμου καρτέρας, καὶ τε τῆς ἀκελεῖς ὄξησκημύθου, καὶ ἂν ἐκ τῆς δημοσίας κομισαυτοὶ οὐκ ἔστιν ἐπιτέτων πεπυσμύθου, ἐς τὸν φανὸς τὸν θυμὸν ἐξέρρηξαν ὁμοσε χωρησάτερες ἐνθά ὑπὸ σκηνωσάμνθου, ἰνὸν ὡς βαρβαρικῶς ὅσα μεγαλοπρεπῶς αὐτῶν διασκόπασο, ἐτῶν κτηνηλίων τὰ πτωχῶτα μὴ κρεῖττω ἀνὸν διεχρησάτο, ἐκ μητρωτῶν παρεχῶν ἵππων ἐπὶ πᾶσι, καὶ τῶν ἐδῶσαι δασῶθη ἢ καὶ πᾶσι φανῆτες ἐπολιόρκοσαι, τὰ βπεισκον ἐξαιτέμνθου.

CAP. V.
Quomodo Germani Imperii insignia suscipere per vim coacti sunt.

SED cum Edessei id facere recusarent relicto illic Prisco, Germanum Ducem rei militaris per Phoenicem Libanensem, injecta manu corripunt: & ducem suum, quantumque in ipsis erat, Imperatorem constituunt. Cumque Germanus quidem id renueret, illi vero acrius instarent; & gravis utrimque contentio esset, illo annitente ne cogeret: his ut id quod volebant perficerent contententibus: ac militibus quidem mortem ei intermantibus, nisi sponte munus delatum susciperet: Germano vero mortem libenti animo amplectente: postquam eum nec metu vinci, nec terrore percelli viderunt, verbera quaedam ac membrorum mutilationes ei inferre coeperunt, rati scilicet eum ista haudquaquam toleraturum. Neque enim illum durioem fore quam natura & atas ipsius ferret. Rem igitur aggressi, parcius & cum reverentia quadam periculum ejus fecerunt: tandemque eum invitum assentiri coegerunt, & conceptis verbis jurare, se se ipsis fidem servaturum. Ita igitur ipse militibus subditus imperare, & regere eos à quibus regebatur; & qui captivus erat, dominari compulsus est. Reliquis deinde omnibus ordinum ductoribus & praepositis ac Tribunis, centurionibus item ac decurionibus expulsi, alios pro arbitrio in eorum locum substituant, maledicta in imperium ac probra palam congerentes. Et modestius quidem, ut plurimum se gerebant, quam

Κεφ. ε΄.
Περί τῆς γερμανῶν ἐπὶ τὴν τῶν ἑλλαν ἀρχὴν ἐπιπέσει κατὰ χρῆσιν.

ΩΣΤΙΣ τῆς πόλεως σὺν ἐνεδίδωσαι ἀφῆρες ὑπὸ ἂν περὶ σκον, βία τῆς γερμανῶν ἀρχῆς γερεμανὸν τὸν ἐν Φοινικίαν ὡς ἐστὶν ἑλληνικῶν ταγματῶν ἡγεμονίᾳ χροῦντοσι τῶν ἡγεμονία τό γε ἐπὶ αὐτοῖς καὶ ἀντοκράτορα τῆς ἀντιλήνοινθου καὶ τῶν ἀρδότερον ἐγκήμενων, ἐπιδόσ τε αὐτοῖς ἕτοιμα τῶν μὴ βιαδιώσαι, τῶν ἰδίον ἐξεργασάει καὶ τῶν μὴ δυνατοῦν ἐν ὁδοῦν μὴ εἶναι ἐκὼν ἐνδεχοίτο. Ἐδὲ, μάλα δὴ κατέτοι δεχομῆνε, ὡς ἔτε φοβοίτο, ἔτε κατεπῆτοίτο, ἔτε ἀπονοῦ ἔπειτασι αἰκίω τε καὶ ἐπέσει ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ὡς ἐδὰ μὴ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐρῶν ἐν τῆς φύσεως, καὶ τῆς ἀπάσας ἕσεται ἀτεγκότερον, καὶ κατὰ τῶν ἡγεμονίᾳ καὶ ἀποπρεσάσαις αὐτὸν, σὺν ἀλλαγῶν καὶ φῆδοι, τέλος ἀκούσα βία ζῶν) σὺν αὐτῶν τε καὶ διομόσασ η μὴ τὰ πᾶσι φιλῶν αὐτοῖς. ἐνθεν ἐν ἀρχῆν ἀρχομύθου, καὶ κελεύε κηλιέμενον, καὶ εἰλημῆνον δεσπόζον τῶν κληνάγκαζον. τὰς δὲ γε ἄλλης ἀπάσιας ταξιαρχες, λοχαγός τε καὶ χιλιαρχες, ὡς τῶν ὁμοσε καὶ ὑπὸ ἡ δεκάδο ἦρχον ἐπὶ δασάτερες, τῶν χροῦντοσι ἐς ἐπέλοινθου, ἀνασταδὸν τὴν βασιλείαν βλασφημῆτες ἐκ τῶν μὴ βαρεῶν